

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- upphäva den överklagade domen,
- slutligen avgöra de frågor som utgör föremålet för överklagandet och ogilla Front Polisarios talan,
- förplikta Front Polisario att ersätta rättegångskostnaderna hänförliga till överklagandet och till mål T-279/19;
- i andra hand yrkas att domstolen ska förordna om att rättsverkningarna av beslut 2019/217 ⁽¹⁾ ska kvarstå under tolv månader från det att domen i förevarande mål avkunnas.

Grunder och huvudargument

Den första grunden för överklagandet gäller åsidosättande av artikel 263 fjärde stycket FEUF och riktas mot den del av den överklagade domen där det slås fast att Front Polisario har förmåga att vara part i rättegång vid unionsdomstolarna.

Den andra grunden för överklagandet avser åsidosättande av artikel 263 fjärde stycket FEUF och av principen att handlingar presumeras vara korrekta. Grunden riktas mot den del av den överklagade domen där det slås fast att Front Polisario är direkt och personligen berört av den omtvistade beslutet.

Den tredje grunden för överklagandet avser att det skett en uppenbart oriktig bedömning såvitt gäller möjligheten att åberopa folkrättsliga bestämmelser och riktas mot den del av den överklagade domen där det slås fast att Front Polisario kan åberopa principen om självbestämmande och principen om traktaters relativa verkan.

Den fjärde grunden för överklagandet avser att det skett en felaktig tolkning och tillämpning av den allmänna principen om traktaters relativa verkan och rätten till självbestämmande. Vidare avses med denna grund att principen att handlingar presumeras vara korrekta har åsidosatts, att rådets argumentation har missuppfattats samt att artikel 36, jämförd med artikel 53 första stycket i domstolens stadga har åsidosatts. Nämnada grund riktas mot den överklagade domen i den del det slås fast att Västsaharas befolkning inte gett sitt samtycke till de avtal som avses med beslut 2019/217.

⁽¹⁾ Rådets beslut (EU) 2019/217 av den 28 januari 2019 om ingående av avtalet genom skriftväxling mellan Europeiska unionen och Konungariket Marocko om ändring av protokoll nr 1 och nr 4 till Europa-Medelhavsavtalet om upprättande av en associering mellan Europeiska gemenskaperna och deras medlemsstater, å ena sidan, och Konungariket Marocko, å andra sidan (EUT L 34, 2019, s. 1).

Talan väckt den 30 december 2021 –Republiken Lettland mot Konungariket Sverige**(Mål C-822/21)****(2022/C 119/33)***Rättegångsspråk: svenska***Parter**

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: K. Pommere, J. Davidoviča och I. Romanovska)

Svarande: Konungariket Sverige

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Konungariket Sverige har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt
- artikel 14.3 i direktiv 2014/49/EU ⁽¹⁾, eftersom Konungariket Sverige har vägrat att, i enlighet med artikel 14.3 i direktiv 2014/49/EU, till den lettiska insättningsgarantifonden överföra de avgifter som inbetalats av Nordea Bank AB:s lettiska dotterbolag, och vars storlek beräknats för den aktuella avgiftsperioden, vilket strider mot syftet med direktiv 2014/49/EU och gör att bestämmelserna i detta direktiv förlorar sin ändamålsenliga verkan,

- artikel 4.3 FEU, eftersom Konungariket Sverige har vägrat att, i enlighet med artikel 14.3 i direktiv 2014/49/EU, till den lettiska insättningsgarantifonden överföra de avgifter som inbetalats av Nordea Bank AB:s lettiska dotterbolag, och vars storlek beräknats för den aktuella avgiftsperioden, vilket försvårar integreringen av den inre marknaden och undergräver det ömsesidiga förtroende som måste råda mellan medlemsstaterna och som är en förutsättning för den gränsöverskridande integrationen, samt

för det fall att domstolen fastställer att Konungariket Sverige har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 14.3 i direktiv 2014/49/EU och artikel 4.3 FEU,

- ålägga Konungariket Sverige att uppfylla sina skyldigheter och åtgärda överträdelsen på så sätt att den svenska insättningsgarantifonden till den lettiska insättningsgarantifonden överför samtliga avgifter som betalats från Nordea Bank AB:s lettiska dotterbolag, och vars storlek för avgiftsperioden ska beräknas enligt artikel 14.3 i direktiv 2014/49/EU,
- för det fall att artikel 14.3 i direktiv 2014/49/EU kan tolkas restriktivt, fastställa att denna tolkning är förenlig med syftet med direktiv 2014/49/EU och ålägga den svenska insättningsgarantifonden att till den lettiska insättningsgarantifonden överföra samtliga avgifter som inbetalats av Nordea Bank AB:s lettiska dotterbolag, samt
- förplikta Konungariket Sverige att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökanden har till stöd för sin talan anfört att svaranden har åsidosatt artikel 14.3 i direktiv 2014/49/EU och EU-fördraget (principen om lojalt samarbete).

1. Konungariket Sverige har agerat på ett sätt som strider mot syftet med direktiv 2014/49/EU genom att vägra att till den lettiska insättningsgarantifonden överföra de avgifter som inbetalats av Nordea Bank AB:s lettiska dotterbolag, och vars storlek för avgiftsperioden beräknats enligt artikel 14.3 i direktiv 2014/49/EU.
2. Konungariket Sverige har, genom att vägra att till den lettiska insättningsgarantifonden överföra de avgifter som inbetalats av Nordea Bank AB:s lettiska dotterbolag, och vars storlek för avgiftsperioden beräknats enligt artikel 14.3 i direktiv 2014/49/EU, försvårat integreringen av den inre marknaden och därmed undergrävt det ömsesidiga förtroende som måste råda mellan medlemsstaterna och som är en förutsättning för den gränsöverskridande integrationen. Konungariket Sverige har därmed åsidosatt artikel 4.3 FEU.
3. Republiken Lettland gör gällande att Konungariket Sverige har åsidosatt direktiv 2014/49/EU genom att vägra att överföra de faktiska inbetalade avgifterna och genom att formellt motivera sin vägran med hänvisning till den tidpunkt då avgifterna hade inbetalats. Denna överträdelse undergräver möjligheten att förverkliga den Europeiska unionens mål och innebär att Lettland förvägras rätten att erhålla avgifter som kompenserar den risk som är förknippad med dess övertagna ansvar för att garantera insättningar i ett kreditinstitut. Detta beteende skadar den i artikel 4.3 FEU stadfästa principen om lojalt samarbete och innebär att målen med direktiv 2014/49/EU inte kan uppnås.

(¹) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystem (EUT L 173, 2014, s. 149).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Oberlandesgericht Düsseldorf (Tyskland) den 27 december 2021 – Beverage City & Lifestyle GmbH m.fl. mot Advance Magazine Publishers, Inc.

(Mål C-832/21)

(2022/C 119/34)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Oberlandesgericht Düsseldorf